

La Entjera Kreo

Mallumo. Silento. Malpleno.

Ekiru kun unuopa punkto.

Absoluta blanka, ĝi pendas senmoviga, sen briletanta.

Dilatiĝu...

La punkto ŝvelas, tordiĝas, kaj

Eksplodas galaksion da multecoloraj steloj

Kiuj preter kuregas freneze, flueganta kaj pulsanta dum turniĝas,

Poste malrapidiĝas.

Nun pli kviete, planedo aliras,

Blu-verda sfero girlandita en nebuleto;

Kvankam alinacia estas sia perfekteco,

Tamen estas tremige konata.

Malsupreniranta, la nuboj disiĝas

Malkaŝanta riŝa panoramo:

Rokaj altaĵoj iĝas sukaj arbaregoj kiuj deklinas milde

Al brilegoj maroj, kaj la koralaj profundoj malsupre.

Sur la grundo, la vidaĵo diversigas;

Strangaj estaĵoj moviĝas; grandaj skvamaj tripieduloj

Paŝas inter la dornaj arboj kun esplorantaj okuloj,

Dum etaj flugilaj konkoj zumas kaj ŝvebas

Super ŝaŭmenta rivereto,

Interne kies malvarmeta trankvileco

Miriadaj protozooj flirtas kaj turniĝas;

Ankoraŭ pli malgranda, la akvo mem dancas,

Ĥaoso da nemateriaj partikuloj.

La vizio malaperas.

Sed la ciferoj kiuj kreis sin

Restas en silenta limbo.

Mirinda, ke el du blankaĵaj ciferoj

Tia grandiozo povas naskiĝi.

Reuben Thomas

Winchester, 28th January 1992